

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 13

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαρτίου 1901

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς εἶνε σπάνιον πρᾶγμα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ, ὅπου οἱ Ἰνδοὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῆς θήρας, τῆς ἀλιείας καὶ τῆς συκομιδῆς τῶν χελωνῶν ὠδῶν, — συκομιδῆς ἀφθόνου, ἀπασχολούσης μέγαν ἀριθμὸν ἐργατῶν. μεθ' ὅλην τὴν δυσπιστίαν τοῦ λοχίου Μαρσιάλου.

Ἐπειδὴ οἱ ναῦται ἦσαν πολὺ κουρασμένοι ἐκ τῶν χειρισμῶν, τῶν ἐκτελεσθέντων ὑπὸ τὸν φλογεράτατον ἥλιον, οἱ κυβερνήται ἐκρίναν ἀναγκαῖον νὰ τοῖς χορηγήσουν μίαν ὥραν δι' ἀνάπαυσιν καὶ δια γεῦμα. Καὶ πάλιν θὰ εἶχον καιρὸν νὰ φθάσουν εἰς τὴν Οὐρβάναν πρὸ τῆς ἐσπέρας. Ἐφ' ὅσοντι μόλις θὰ παρέκαμπτον τὴν ὀμώνυμον νῆσον, καὶ ἡ πολίχνη, ἡ τελευταία ἐκ τῶν τοῦ μέσου Ὀρενόκου, θὰ ἐπαρουσιάζετο ἐνώπιόν των.

Τὰ πλοίαρια ἠγκυροβόλησαν παρὰ τὴν ὄχθην καὶ οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν, ὅπου ὑψηλὰ τινα δένδρα τὸς προσέφεραν τὸ ἄσυλον τῶν πυκνῶν αὐτῶν φυλωμάτων.

Πρὸς μεγάλην δυσαρέσκειαν τοῦ λοχίου Μαρσιάλου, κάποια οἰκειότης ἤρχισε νὰ ἀναπτύσσεται μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τῶν δύο πλοιαρίων, — πρᾶγμα φυσικώτατον καὶ ἀναπόφευκτον ἄλλως τε, ὅταν ταξιδεύῃ κανεὶς ὑπὸ τοιαύτους ὅρους. Τὸ ἐναντίον θὰ ἦτο παράλογον. Ὁ κ. Μιγκέλ δὲν ἐκρυπτε διόλου τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὅποιον τῷ ἐνέπνευεν ὁ νεαρὸς Κερμῶρ, οὗτος δὲ θὰ παρέδαινε τοὺς στοιχειωδέστερους κανόνας τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς ἂν ἐφαίνετο ἀναίσθητος πρὸς τὰ δείγματα ἐκεῖνα τῆς συμπαιθείας.

Καὶ ὁ δυστυχὴς λοχίας ἦτο ἠναγκασμένος νὰ νύχεται ὅ,τι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ. Ἄλλ' ἂν ἐδείκνυε τάσεις ὑποχωρήσεως, ἂν ἦτο τώρα ἡμερώτερος καὶ γλυκύτερος, δὲν το ἔκαμνεν ὅμως χωρὶς νὰ μέμφεται ζωηρῶς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐπί αφοροῦν καὶ ἀδυναμία.

Ἄν καὶ ἡ νῆσος ἦτο καλλιεργημένη εἰς μερικὰ μέρη, δὲν ἐφαίνετο ὅμως νὰ εἶχῃ ζῶα κατάλληλα πρὸς θήραν, ἐκτὸς ὀλίγων νησσῶν καὶ ἀγριοπεριστερῶν. Διὰ τοῦτο οἱ κυνηγοὶ μας οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν νὰ παραλάβουν τὰ τυφελὰ των, με-

σκοπὸν νὰ ποικίλουν τὸν κατάλογον τοῦ προσεχοῦς των γεύματος. Ἄλλως τε θὰ εὔρισκαν εἰς τὴν Οὐρβάναν ὅ,τι ἐχρειάζετο δια νὰνανεώσουν τὰς ζωοτροφίας των.

Ἡ ὥρα τῆς ἀναπαύσεως διήλθε με συνομιλίας, ἐν ᾗ οἱ ναῦται ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν δένδρων.

Περὶ τὴν τρίτην ὥραν, ὁ Βαλδέξ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως. Καὶ ἀμέσως τὰ πλοίαρια ἐξεκίνησαν. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ρυμουλκηθοῦν μετὰ τὴν ἐσπέραν νῆσον. Ἐκεῖθεν, δὲν εἶχον εἰμὴ νὰ διασχίσουν λοξῶς τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ ποταμοῦ. Τοῦτο ἐγένετο αἰσιῶς, καὶ πρὸ τῆς ἐσπέρας τὰ δύο πλοίαρια ἠγκυροβόλησαν πρὸ τῆς Οὐρβάνας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΓΕΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

Θὰ ἠδύνατο τις νὰ ὀνομάσῃ τὴν Οὐρβάναν πρῶτεῦσαν τοῦ μέσου Ὀρενόκου. Εἶνε ἡ σημαντικώτερα πολίχνη μεταξὺ Καϊκάρας καὶ Ἀγίου Φερνάνδου τοῦ Ἀταβάπου, κειμένων εἰς τὰς δύο γωνίας, τὰς ὁποίας σχηματίζει ὁ ποταμὸς, — τὴν μίαν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ δυσμῶν στρέφεται πρὸς βορρᾶν, καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκ βορρᾶ στρέφεται πρὸς ἀνατολάς.

Λόφος μετρίου ὕψους ἐγείρεται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ φέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα μετὰ τὴν πολίχνην, τὴν ἐκτισμένην παρὰ τοὺς πρόποδας του. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Οὐρβάνα εἶχε περὶ τοὺς τετρακοσίους κατοίκους, τοὺς περισσώτερους μιγάδας Ἰσπανοῖνδους, διεσπαρμένους εἰς ἑκατοντάδα καλυβῶν. Δὲν εἶνε διόλου γεωργοί, καὶ μόνον ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν καταγίνονται εἰς τὴν κτηνοτροφίαν. Οἱ ἄλλοι θηρέουσι, ἀλιεῖουσιν καὶ ἐν γένε

Οἱ ἐπιβάται ἐξῆλθον εἰς τὴν ξηρὰν. (Σελ. 101, στήλ. α.)

Λιγάνων μετὰ τὴν Ἑλλίδα Κόσμον, Διαφενθεῖσαν Ἑλλίδα, Μέλλουσαν Καλόγηραν καὶ Παρήγορον Ἄγγελορ — τὸ Τέμερον τῶν Μουσῶν μετὰ τὸ Σηλίαιον τῶν Μουσῶν — ἡ Ἀμυδρὰ Λάμψις μετὰ τὸ Ἄρθος τῆς Ὑπομοῆς, Ἄνοιξιατικὴν Βραδύαν, Ἄγγελορ τῆς Εὐτυχίας καὶ Ἄθωρ τῆς Κερκύρας — ἡ Ἀνοιξιατικὴ Βραδύα μετὰ τὴν Πολύγηρον τῆς Νάκον (ἡς ζῆται καὶ τὸ ὄνομα) Νεράϊδαν τῶν Σπετωδῶν, Χιακὴν Μαργαρίταν καὶ Προχυμαίαν τῆς Σμύρνης — τὸ Τικ-Τάκ μετὰ τὴν Ἐξόριστον Ἑλλήνίδα, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Ἐλαφρὰν Ἀκατορ καὶ Ἄγγελορ τῆς Εὐτυχίας — ὁ Κοκκινωμανδουλοφόρος μετὰ τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — ὁ Φάλλος τῶν Λαοδῶν μετὰ τὴν Ἰνῶ, Κοματιζουσαν Θάλασσαν καὶ Ἄρθος τοῦ Μαῖου — ὁ Συναχομέτος Ποιτικὸς μετὰ τὴν Ἀποκτῶσαν Ἑλλίδα — ἡ Προχυμαία τῆς Σμύρνης μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Αἰθήνην, Σοφὸν Πιττακόρ, Ἐρμῆν καὶ Διαβολάκι — ἡ Μυστικὴ Φωνὴ μετὰ τὸν Βάδερ Πάουελλ, Ἀρταριᾶν καὶ Πῶς μετὰ τὴν Ἑλλίδα Ἄνοδο — ἡ Μικρὰ Ἀνοδομένη μετὰ τὴν Γλυκίαν Καρδίαν καὶ Ἄγγρ Μεγεδαμί — ἡ Ἀρθοῦσα Νεότης μετὰ τὸν Κάλουκα Ρόδου (διὰ νὰνταλλάξουν καὶ τὰ ὀνόματά των) — τὸ Ἄρθος Ἀρθῶν μετὰ τὴν Ἀνοιξιατικὴν Βραδύαν, Περθοῦσαν Καρδίαν, Φάρορ τῆς Μυκόνου καὶ Βοσκοπούλαν τῆς Δίρρης — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα μετὰ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου καὶ Τρεμοσθῶνον Ἀστέρη — ὁ Βασιλεὺς τοῦ Κατέρου μετὰ τὸ Ἄρθος Ἀρθῶν, Ὀχρὸν Ἄρθος καὶ Τρεμοσθῶνον Ἀστέρη — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὸν Λιώτην Σουλιάτην καὶ Κατσαρομάλλον — ὁ Κεραμιδογάτος μετὰ τὸ Ἀστρο Κάβουνο, Μαραμένον Φύλλον, Αἰκίαν, καὶ Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα — ἡ Ἀγριοβιολέττα μετὰ τὸν Γέωφ Κροῦντερ, Κατσαρομάλλον, Ἀριστέα καὶ Ἄρθος τῆς Ὑπομοῆς.

λέσθη) Ἀπόγονορ τοῦ Νέστορος (ἔτσι, νὰ περιφρονῇ; αὐτοῦ τοῦ ἀνοήτου, οἱ ὅποιοι ὀμιλοῦν χωρὶς νὰ ἠξεύρουσι) Χλωρίδα τοῦ Ζεφύρου (εὐχουαὶ νὰ γίνῃς ἐντελὴς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃ; συχνὰ ἐπὶ; ἄλλοτε ὅσοι διὰ τὴν Βικίνα, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον, καὶ θὰ λάβῃ; τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ τὴν ἐξαγαγῆς, διὰ νὰ σου εἰπῶ πρόκειται περὶ Ἀσκήσεως;) Ἄθωρ τῆς Κερκύρας (ὁ κ. Φαίδω, σ' εὐχαρισεῖ θερμῶς καὶ ἀναμένει· αἱ λύσεις σου λαμβάνονται τακτικὰ;) Μικρὸν Φιλόπατριν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὥραιον ἐπιστολήν καὶ θερμὰ συγχαρητήρια διὰ τὰς εὐγενεῖς προσφορὰς· ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς συχνὰ, καὶ τότε θὰ βλέπῃς συχνὰ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν.) Ταπεινὸν Ἴον (πρεῖς μῆνας χωρὶς γράμμα σου! ἀλήθεια ἦτο πῆρα πολὺ, ἀλλὰ κἀλλιο ἀργὰ παρὰ ποτε ἔλαβα τὰ νέα, καὶ περιμένω καὶ ἄλλα.) Ἄγγρ Περιστοράκι (τὰ ἴδια καὶ αὐτὸ! ἔκαμνεν δυσμῆς μῆνας νὰ μου γράψῃ! ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι τώρα, ὅτι κάθε Πέμπτην ποῦ θὰ ἔχῃ ἔξοδον, θὰ μ' ἐυθυμεῖται· νὰ το ἰδῶ!) Ποιμενίδα τοῦ Ἡλίου ([ΕΕΕ] διὰ τὴν ὥραιότητα ἐπιστολήν· χαίρω ποῦ συνήντησας τοὺς παλαιούς μου φίλους, καὶ ἂν τοὺς ἐπανίδῃς εἰπέ τοῖς ὅτι κ' ἐγὼ δὲν τοὺς ἐλησμόνησα.) Ποιμενίδα τῆς Δίρρης (ἀναμνήσθη καὶ τὴν ἐκτενεστέραν· ἤλθεν ἡ Χιονοσκεπὴ Δίρρη, ἀλλὰ κρίμα ποῦ δὲν τὴν εἶδα!) Ὀχρὸν Ρόδον ([Ε] εἶθε· ἀλλ' αὐτὸ ἀπὸ σῆς μόνο ἐξαρτᾶται) Χιονοσκεπὴ Δίρρη (ἐλνυπήνῃ ποῦ ἦλθες εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ δὲν σε εἶδα ὅσοι σε εἶδαν ὅμως; ἔμειναν κατενθουσιασμένοι μαζί σου καὶ μοῦ εἶπαν χίλια καλὰ διὰ σέ· ὅλοι σε ἀνταπάζονται.) Τυδέα κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17 Μαρτίου θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜῆ

[Ἡ λέξις ἡμεῖς 10, διὰ τὸ τοῦ συνδεδεμένου μας λεξικοῦ 6 μόνον. Ἐλάσσω ὅρος 10 λέξεις, ἡ δὲ καὶ αἱ διελγόμενοι τῶν 10 πληρόντες ὡς 10 λέξεις. Τὰ πρὸς δημοσίευσιν χειρογράφα πρέπει νὰ εἶνε πᾶσι ἐναντίοντα καὶ νὰ φθάσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μετὰ τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ ἑσπέραιον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μόνον διὰ τὸ μετέπειμα.]

Ζητῶ ἀντάλλαγὴν «Μικρῶν Μυστικῶν» μετὰ τοὺς ἐν Κερτίω, Κρίσκαγια, Ἀνάπα, καὶ Σινιάπη συνδρομητὰς τῆς «Διαπλάσεως». — Μιθριδάτης. (Α. 19)

Εκδίδονται προσεχῶς:

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΙΜΝΩΝΤΑΙ: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν φρ. 3.
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 3.

Δήλωσις: Ἡ ἔκδοσις θὰ εἶνε περιορισμένη. Θὰ τυπωθῶν τὸσα μόνον ἀντίτυπα, ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν συνδρομητὰ μέχρι τῆς 31 Μαρτίου τὸ βραδύτερον. Ἐκαστον ἀντίτυπον θὰ φέρῃ αὐθόρως ἀριθμὸν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ συνδρομητοῦ δι' ὃν εἶνε προωρισμένον.

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ: Κορ Γρηγόριον Ξενοπούλου, Γραφεῖα Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ θὰ βροῦνε τεχνικώτατα γραμμὰ καὶ ἐπιμετῶν τυπωμένα. Μίαν Τὰ συνέγραψεν ἐκείνο τὸ καλὸν τὸ γυναικῶν Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη, καὶ διεμῶς τὰ ἀντιγράψα. (Γ. ΣΟΥΡΗΣ)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπου δὲν νὰ γράφωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

117. **Λεξιγέριφος.**
Τὸ πρῶτό μου εἶνε νῦτα
Τὸ δεύτερο ψυχρό.
Τ' ὄλον γὰ νὰ κερδίσης
Θὰ εἶνε τυχερό.
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Σπαρτιάτιδος Χυλωνίδος.

118. **Στοιχειόγραφος.**
Βγάλε φῶ καὶ βάλε χῖ
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴν σιτιμῆ
Πῶς τὴ θάλασσα θάβησι.
Στὸ στρατὸ γὰ νὰ πηδήσῃ.
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Σιουπλήης Νικητός.

119. **Ἀναγραμματισμός.**
Μικρὸν μέρος εἶμαι γῆς
Πλὴν εἰς χάρτας μὴ ζῆτῃς...
Ἐὰν ὅμως σὺ βελήσῃς
Νὰ με ἀναγραμματίσης,
Τότε, φίλε, παρευθῆς
Χωρὶς ἔργον θὰ μ' εὐρῆς.
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Κυκλαδίτου.

120. **Αἵνιγμα.**
Θυμᾶ! προσώπου τῆς Γραφῆς ἀνάστασις τελεῖται,
Ἄν ἐν πτηνῶν χωρίσεται διὰ συλλαβῆς, ὦ λύται.
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ταυτάλου.

121. **Ῥόμβος.**
I * * *
I * * * *
* * * *
* * * *
Ἐστῆλη ἐπὶ τῷ Ἑλληνικῷ Ἀεράκι.

122. **Σταυρός.**
Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΒΒΗΙΝΠΡΤΥΥ νὰ σχηματισθῇ σταυρὸς μετὰ δύο μυθολογικὰ πρόσωπα.
Ἐστῆλη ἐπὶ Ἀρροβίτης Κατελλίδου.

123. **Ἀπροσδόκητον.**
Ἀνθρωπον, τὸν ὅποιον μετατρέπον ἐπὶ φορεῖσιν, ἂν δὲν εἶνε νεκρὸς, τί θὰ εἶνε;
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἀρταριᾶν.

124. **Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.**
Ποιητῆς λυρικός — Βασιλεὺς — Πρῶσις + Πτηνὸν μυθολογ. — Μέρος χρόνου = Γράμμα
Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
Ἐστῆλη ἐπὶ Θεοδώρου Παπαδήμα.

125. **Μεσοστοιχίς.**
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα ἀγρίου ζώου:
1, Γρίμμα 2, Μέλος, 3, Πτηνόν, 4, Ἀντωνυμία, 5, Πόλις τῆς Εὐρώπης.
Ἐστῆλη ἐπὶ τῷ Ἀστρο Κάβουνο.

126. **Φωνηεντόλιπον.**
ς - δν - * - μβος - ν - μ - υς - πρ
Ἐστῆλη ἐπὶ τοῦ Ἐρμῆ τοῦ Νέφους.

127. **Γρόφος.**
[+]
Ἐστῆλη ἐπὶ τῆς Ἑρμίας Ἀπειρίθου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 6.

46. Κομήτης (κόμη, τίς.) — 47. Ὁ καπνός. — 48. Λάμα (λά, μά.) — 49. Παῦλος· αὐλός. — 50. ΕΛ ΕΥ ΣΙΣ 51. Περίνοια κεφάλαιον Α Λ Τ Φ μέγα ὄσι. (Ἡ ἀνάγνωσις ΕΛΑΤΕΙΑ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν κάτω Υ Τ Ν Ι πρὸς τὰ ἄνω.) — 52. Ὁ ΣΤ Ε Ν Τ Ρ Κροῖσις, ἡ Κρήσις, τὸ Ι Ι Ω Ο κρεῖσσον. — 53. ΕΛΛΗ-Σ Φ Α Ι Ρ Ο Σ ΝΟΠΑΙΣ (λοπάς, ἦλιος, Νεάπολις, ὄπις, Πλίνιος, ἄλλος, Ἰσιός, Σελήνη.) — 54. ΝΕΡΩΝ (Τῆνος, ΚΕα, ΣΥρος, Κίμωλος, Ἀλόννησος.) — 55. Οὐ ψευδομαρτυρήσῃς κατὰ τοῦ πλησίον σου μαρτυρίαν ψευδῆ. — 56. Τὸ μέγα ποιῶν, μὴ μέγα φρονῆς.

κλίνουν προς την άργιαν· άλλως τε ζούν άνέτως, αϊ δε καλΰβαι αϊ διεσπαρμένοι μεταξϋ τών βυτανειών τής οχθής, έχουν κάποιαν δΰν ενδεικνύσαν, σπανίαν εις τὰ μακρυνά αϋτα μέρη.

Ο κ. Μιγκέλ και οι φίλοι του, ο λογιχάς Μαρσιάλης και ο Παϋλος Κερμώρ ελογάριαζαν να μείνουν μόνον μίαν νύκτα εις την Ουρβάναν. Είχον άφιχθῆ την πέμπτην ώραν, και ἡ έσπερά θά τοις έθθανε δια νάνανεώσουν τας προμηθειάς των. Προς τοϋτο άπετάθησαν προς τον πολιτικόν άρχηγόν τής χώρας, ο οποίος έπροθυμοποιήθη να παράσχη τας εκδολεύσεις του εις τους ξένους και να θέση εις την διάθεσιν των την κατοικίαν του.

Ο άρχηγός αϋτός, είδος έπαρχου και άστυνόμου συγχρόνως, ήτο μιγάς πενηκοντούτης περίπου· έζη δ' εκεί μετά τής συζύγου του και των πολυπληθών τέκνων του, τὰ όποια ήσαν από οκτώ μέχρι δεκαοκτώ έτών, άγρόρια και κοράσια, εϋρωστα όλα και άνθηρότατα.

Όταν έμαθεν ότι ο κ. Μιγκέλ και οι δύο συνάδελφοι του ήσαν σημαντικά πρόσωπα τής Βολιβάρης, τοις έκαμεν άκόμη καλλιτέραν ύποδοχήν και τους προσέκάλεσε να διέλθουν την έσπεραν εις την κλύθην του. Η πρόσκλησις έπεξετάθη μέχρι των έπιβατών τής Γαλλινέτας και ο Παϋλος Κερμώρ έχάρη, διότι ἴσως θά ελάμβανεν ευκαιρίαν να μάθη τίποτε περι των δύο συμπατριωτών του, ἡ τύχη των όποιών τον άνησούγει πολύ.

Τὰ δύο πλοίαρια είχαν εισέλθη εις τον όρμίσκον τής πολίχνης, όπου υπήρχον προσδεδεμένοι μερικά κ ο υ ρ ι ά ρ α και άλιευτικά τινες λέμβοι. Έκτός τούτου, έβλεπε τις και τρίτον πλοίαριον, υπό την φύλαξιν κυβερνήτου ιθαγενούς.

Ήτο τὸ πλοίαριον των δύο γάλλων έξερευνητών, των κκ. Ιακώβου Έλλώκ και Γερμανού Πατέρου. Οι ναϋται των τους έπερίμεναν εις την Ουρβάναν επί εξ ἡδη εβδομάδας, και μη βλέποντες αϋτούς να επιστρέφουν, κατείχοντο υπό άνησυχίας ζωής.

Γευματίσαντες επί των πλοίων, οι έπιβάται άπεβιβάσθησαν και διηθύθησαν προς την κλύθην του έπαρχου.

Η οικογένεια ήτο συνηθροισμένη εις την αίθουσαν, έπιπλωμένη άπλούστατα με μίαν τράπεζαν, με καθίσματα από δέρμα ελάφου, και στολισμένη με μερικά θρησκευτικά άντικείμενα.

Πολλοί «πρόκριτοι» τής Ουρβάνας είχαν προσκληθῆ εις την έσπερίδα ταύτην, και μεταξϋ αϋτών εις κάτοικος των περιχώρων. Το πρόσωπον τοϋτο δεν ήτο έντελώς άγνωστον εις τον Παϋλον Κερμώρ, χάρις εις τὸ βιβλίον του κ. Φασφανζών, ο οποίος ίδου τι λέγει περι αϋτοϋ :

«Ο κ. Μαρσάλ, γηραιός Βενεζουελανός, ἦλθε πρό δεκαπενταετίας και

έγκατεστάθη εις την Τίγραν, παρά την πολίχνην Ουρβάναν. Είνε αληθής σοφός ο κ. Μαρσάλ. Ίδρυσεν άγροκήπιον μετά ζωοτροφείου, τὸ όποϊον περιποιούνται μερικοί ιθαγενείς με τας οικογενείας των. Πέριξ εκτείνονται άγροί σίτου, μανιόκας, κριθής, ζαχαροκαλάμου και θαυμασίαι φυτεΐαι βανανεών, ταϋτα δ' έπαρκούν αφθόνως εις την διατροφήν του μικροϋ εκείνου κόσμου, του εϋτυχούς και ήσυχου.»

Ο κ. Μαρσάλ, τον όποϊον εκάλεσαν εις Ουρβάναν μερικά ύποθέσεις, εύρέθη έδῶ κατά την άριξιν των πλοιαρίων. Είχεν έλθῆ δια τής κ ο υ ρ ι ά ρ α ς του, οδηγουμένης υπό δύο εκ των ανθρώπων του, και καταλύσας εις την κλύθην του έπαρχου, του φίλου του, έλαβε φυσικά μέρος και εις την έσπερίδα.

Βεβαίως δεν περιμένει κανείς ύποδοχήν του Α γ ι λ α τ ο ς εις έν χωρίον του Όρενόκου ! Αλλ' έλλείπει εκλεκτών γλυκισμάτων και ἡδυπότων, υπήρχον εζαιρέτα πλακούντια, κατασκευασμένα υπό τής οικοδεσποίνης και των θυγατέρον της, λαμπρός ιδιαιτερος καφές, καλλιεργούμενος εις τὸ άγροκήπιον του κ. Μαρσάλ, και επί πᾶσιν δεξίωσις ειλικρινής και εγκάρδιος.

Ο κ. Μαρσάλ, ο άνοικτόκαρδος γέρον, ηύχαριστήθη πολύ, συνομιλήσας μετά του Παϋλου Κερμώρ εις την γλώσσαν του τόπου. Τῷ υπενθύμισε δε ότι πρό πενταετίας ο συμπολίτης του Σαφφανζών είχε φιλοξενηθῆ εις τὸ άγροκήπιον, επί τινα καιρόν—πολύ βραχύν προς μεγάλην του λύπην.

— Αλλ' εβιάζετο τόσο πολύ να εξακολουθήση τὸ περιπετειώδες του ταξείδιον ! προσέθεσεν ο κ. Μαρσάλ. Τολμηρός έξερευνητής, αγαπητέ μου ! Περιφρονών τους κινδύνους, με κίνδυνον τής ζωής του, έξερευνήσας τον εθνικόν μας ποταμόν μέχρι των πηγών του. Ίδου Γάλλους τιμών την Γαλλίαν !

Και τας λέξεις ταύτας έπρόφερε με πολλήν ζωηρότητα, μαρτυρούσαν περι τοϋ ένθουσιασμοϋ, τον όποϊον διετήρει ἡ καρδιά του γηραιοϋ εκείνου Βενεζουελανού.

Όταν ο κ. Μαρσάλ και ο έπαρχος έμαθον τον σκοπόν του ταξιδιού των κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνα, ο Παϋλος παρετήρησεν ότι εκυτάχθησαν με άπορίαν. Πώς ; τὸ ζήτημα του Όρενόκου δεν ήτο πρό πολλοϋ λελυμένον, υπέρ του κ. Μιγκέλ ;

Όπωςδήποτε ο κ. Μαρσάλ εκρινε καλόν να ένθαρρύνῃ τους γεωγράφους να εξακολουθήσουν τὸ ταξείδιόν των μέχρι τής συμβολής των τριών ποταμών.

— Θα ώφεληθῆ ἡ επιστήμη τής πατριδος μας, ειπε, διότι ποίος ειξέσει, κύριοι, αν από αϋτήν την εκδρομήν δεν άποφέρετε καμμίαν ανακάλυψιν ;

— Το ελπίζομεν, απεκρίθη ο κ. Μιγκέλ, διότι πρόκειται να επισκεφθώμεν χώραν έντελώς άγνωστον, αν θα προχωρήσωμεν πέραν του Αγίου Φερνάνδου.

— Και θα προχωρήσωμεν ! . . εβεβαίωσεν ο κ. Φέλιπ.

— Όσον μακράν χρειασθῆ ! προσέθεσεν ο κ. Βαρίνας.

Αλλ' ο Μαρσιάλης, προς τον όποϊον ο Παϋλος άνεκοίνωσε τὸ θέμα τής συνομιλίας, έσεισε την κεφαλήν του και έψιθύρισεν :

— Ε, παιδί μου ! αν όλοι οι άνθρωποι ήταν φρόνιμοι, δεν θα υπήρχαν ετον κόσμον τόσα φρενοκομεία !

Κατόπιν ώμίλησαν περι των δύο Γάλλων, των όποιων εις μάτην άνέμενον την έπάνοδον εις Ουρβάναν. Ο κ. Έπαρχος τους ειχεν ύποδεχθῆ κατά την άφιξιν των, τους έννώρισεν επίσης και ο κ. Μαρσάλ, φιλοξενήσας αϋτούς επί μίαν ἡμέραν εις την Τίγραν. Και οι δύο όμως διεβεβαίωσαν τους φίλους μας, ότι μετά την αναχώρησιν των, τίποτε δεν ήκουσαν, τίποτε δεν έμαθον περι αϋτών, μολοντί είχαν έρωτήσῃ, τόσους ι λ α ν έ ρ ο υ ς, επιστρέφοντας από τὰ μέρη εκείνα.

— Μα εινε βέβαιον, ηρώτησεν ο κ. Φέλιπ, ότι είχαν σκοπόν να επιστρέφουν εις την Ουρβάναν ;

— Βεβαίωτατον, απήντησεν ο Έπαρχος, και δι' αϋτὸ ακριβώς άνησυχώμεν. Το πλοίαριόν των τους περιμένει έδῶ, με τὰ πραγματά των και με τας συλλογὰς των.

— Όταν έφυγαν, ειπεν ο Παϋλος, έπήραν μαζί των κανένα οδηγόν ;

— Ναί . . . έπήραν μερικούς Ίνδους Γιαπούρους, τους όποιους εγώ τοις έπρομήθευσα.

— Και είχανε εμπιστοσύνην εις αϋτούς τους ανθρώπους ; ηρώτησεν ο κ. Μιγκέλ.

— Είχα, όσσην ειμπορεί να έχῃ κανείς προκειμένου περι Ίνδων του έσωτερικοϋ, απήντησεν ο Έπαρχος.

— Γνωρίζετε ποϊον μέρος ακριβώς εσκόπευον να επισκεφθούν ; ηρώτησεν ο Παϋλος.

— Καθώς μου έλεγαν, απεκρίθη ο κ. Μαρσάλ, έπρόκειτο να διευθυνθούν εις την Σιέρραν Ματαπεϋ, εις τάνατολικά του Όρενόκου, χώραν σχεδόν άγνωστον, την όποιαν μόνον Γιαπούροι και Μαπόγοι διασχίζου. Οι δύο Γάλλοι και ο άρχηγός τής ακολουθίας των ήσαν έπιπτοι· οι άλλοι Ίνδοι, πέντε ἡ εξ, τους ήκολούθουσαν πεζοί, φέροντες τους ταξιδιωτικούς σακκους.

— Μήπως ἡ χώρα εκείνη ύπόκειται εις πλημμύρας ; ηρώτησεν ο Παϋλος Κερμώρ.

— Όχι, απήντησεν ο κ. Μιγκέλ· αϊ πεδιάδες εκεί εινε εϋτυχώς πολύ ύψηλότε-

ραι από την επιφάνειαν τής θαλάσσης. — Ναί, υπέλαβεν ο έπαρχος· ύπόκειται όμως εις σεισμούς, και γνωρίζετε ότι οι σεισμοί δεν εινε σπάνιοι εις την Βενεζουέλαν.

— Πάντοτε ; ηρώτησεν ο νεανίας.

— Όχι, απήντησεν ο κ. Μαρσάλ· αλλά κατ' έποχὰς και ακριβώς πρό ενός μηνός ησθάνθημεν αρκετά ισχυράς δονήσεις και μέχρι τής Τίγρας.

Τῶντι, τὸ έδαφος τής Βενεζουέλας συνταράσσεται υπό σεισμών, μολοντί τὰ όρη της δεν έχουν κρατήρας έν ενεργεία. Ο Ουμβέλδος, ο διάσημος φυσιοδίφης, την ονομάζει «κατ' έξοχήν χώραν των σεισμών» και κατά διαφόρους έποχὰς, πολλὰι βενεζουελικάι πόλεις, — ἡ Κουμάνα, ἡ Μεδίδα, ἡ Καρακάση, — υπέστησαν μεγάλας καταστροφὰς.

Όταν ἡ περι των δύο Γάλλων συνομιλία εξηγητήθη ο κ. Μαρσάλ άπετάθη προς τον λογιαν και τον ανεψιόν του. (Έπετα: συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΑΙ ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή έτελείωσεν. Παρήλθον μίαι αι μακραί ἡμέραι τής προσευχῆς και τής νηστείας. . . Και αι ἡμέραι τής θλίψεως, του πένθους, έπέρασαν και αϋται· ο γλυκὺς Έσταυρωμένος κατεβιβάσθη από τον πανάγιον σταυρόν του και υπό τους θρήνους των πιστών κατετέθη εις τὸ καινόν του μνημείον. Αλλ' ίδου και πάλιν ο Αγγελος κατήλθεν εξ οϋρανού και άπεκύλισε τον λίθον, και ο Χριστός άνέστη, πατών τον θάνατον και χαρίζων ζωήν.

Τὸ χαρμόσυνον άγγελμα διαλαλοϋν παντοϋ οι κώδωνες χαρμωσύνας: Χριστός άνέστη ! Εϋτυχεῖς, όσοι προητοιμάσθησαν να τὸ ύποδεχθούν ως αληθείς Χριστιανοί, όσοι έγιναν ικανοί να αισθανθούν την αγαλλίασιν τής Αναστάσεως, να λάβουν μέρος με ελαφράν την καρδίαν εις την πανήγυριν των πανηγύρεων ! Εϋτυχεῖς όσοι ένήστευσαν, όσοι εζεπλήρωσαν τα θρησκευτικά των καθήκοντα, όσοι ειργάσθησαν, όσοι έμελέτησαν, όσοι έκοπίασαν. . . Αϋτοί εινε οι εκλεκτοί. Αϋτούς θα εϋλογήσῃ ο αναστάς Κύριος, και θα τους συνανυψώσῃ και θα τους συνδοξάσῃ. Αϋτοί θα αισθανθούν άγνως, αληθως,

βαθώς, την χαράν τής Αναστάσεως, την αγαλλίασιν τής μεγάλης εορτής.

Οι δε άλλοι ;

«Ω, αμφιβάλλω πολύ δια την χαράν του χρόνου τής δοκιμασίας, αν δεν εμετανόησαν, αν δεν ένήστευσαν την ψυχικήν εκείνην νηστείαν, ἡ όποια εινε εξαγνισμός, — και ἡ όποια γίνεται και όταν άκόμη εξ ανάγκης σωματικής τρώγῃ κανείς κρέας. — αν δεν ειργάσθησαν, αν δεν έκοπίασαν, αν τους εύρίσκη τὸ Πάσχα, όπως τους άφηκεν ἡ Απόκρεω, αν δεν προσεπάθησαν να προοδεύσουν, αν δεν φιλοτιμήθησαν να βελτιωθούν, — ω, βεβαίως αϋτούς δεν θα τους άφίσῃ ἡ τύψις τής συνειδήσεως να αισθανθούν την χαράν τής Αναστάσεως !»

Όχι, ο Χριστός δεν θα τους συγκαταλέξη μεταξϋ των εκλεκτών του, δεν θα τους ανυψώσῃ, δεν θα τους συνδοξάσῃ. Ας φαίνονται ότι εορτάζουν, και χαίρονται· ας προφέρουν τὰ χείλη των Χριστός ά ν έ σ τ ἡ ας κρατοϋν κόκκινα αυγά και ας τσουγκρίζουν ας ανταλλάσσουν τον άσπασμὸν τής αγάπης, ας εινε γελαστά και φαειρά τὰ πρόσωπά των, όπως τὰ φορέματά των νέα και εορτάσιμα !

Αλλ' ἡ χαρά δεν θα φάνῃ εις τὰ βάθη τής ψυχῆς των, εις την καρδίαν των δεν θα εισέρχεται τὸ οϋράνιον φῶς· όχι, δεν θα εινε τελείως εϋτυχεῖς.

Θὰ τους ιδῆτε μεθαύριον, όταν θα έλθῃ ἡ ἡμέρα και ἡ ώρα να δώσουν λόγον των πράξεών των, — θα τους ιδῆτε εις τας Έξετάσεις . . .

Είμαι βέβαιος, ότι όλοι οι αγαπητοί μου φίλοι, προς τους όποιους απευθύνομαι σημερον, ανήκουν εις την τάξιν των Έκλεκτών. Αϋτοί άνεδείχθησαν αξιοι να προσέλθουν εις την χαράν του Κυρίου των. Έξεπλήρωσαν πιστῶς τὸ καθήκον των και δεν έχουν καμμίαν τύψιν συνειδήσεως. Και εν φ' οι κώδωνες διαλαλοϋν παντοϋ τὸ χαρμόσυνον άγγελμα τής Αναστάσεως, αϋτοί αισθάνονται πλήρη, τελείαν, αμύγη την αγαλλίασιν. Θα τὸ άποδείξουν και μεθαύριον, όταν θα έλθῃ ἡ ἡμέρα και ἡ ώρα να δώσουν λόγον των πράξεών των, — θα τὸ άποδείξουν και εις τας Έξετάσεις.

Αλλ' όχι ! Τι λέγω ; Η σημερινή ἡμέρα εινε ἡμέρα χαρᾶς, αγάπης, άδελφοποιήσεως, συγγνώμης. Κανείς χωρισμός, καμμία διάκρισις ! Χριστός άνέστη ! Νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, προσέρχονται εις την χαράν του Κυρίου των. Ο μόσχος πολὺς, ἡ τράπεζα γέμει, υπάρχει θέσις δι' όλους. Και ἡ χάρις του αναστάντος Χριστοϋ θα φωτίσῃ και τους αναξίους άκόμη, να γίνουν αξιοι τής χαρᾶς, τής συγγνώμης, τής αγάπης. Πάντοτε υπάρχει καιρός δι' εργασίαν, δια προσευχήν, δια μετάνοιαν. Κανείς ας μην φοβηθῆ, κανείς ας μη

άπελπισθῆ. Σήμερον εορτάζει Έκεινος, ο όποιος δέχεται και τον εσχάτον, όπως και τον πρώτον.

Και προς όλους, νηστεύσαντες και μη, άποστέλλω τον άσπασμὸν τής αγάπης. Χριστός άνέστη ! Αληθώς άνέστη ! Σας ασπάζομαι,

ΦΙΛΙΔΩΝ

ΑΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΙ (Μυθος)

Δύο περιστέραι έκαμαν την φωλεάν των εις την γωνίαν παλαιού τοίχου, ηρειπωμένου. Κατά μίμησιν των μυρμηκων, έμάζευσαν και αϋται πολὺ σιτάρι τὸ καλοκαιρι, δια να έχουν να τρώγουν τον χειμῶνα. Η μεγάλη ζέστη όμως τὸ ειχεν άποξηράνη ώστε, περι τὰ τέλη του θερούς, εφαινότο ως να ωλιγόστεινε κατά τὸ ἡμισυ.

Τὸ άρσενικὸν περιστέρι εζεπλάγη πολὺ όταν επέστρεφεν από ένα ταξείδι και ειδε τὸ σιτάρι δεκατισμένον. Έβρανάσθη ότι τὸ ειχε φάγῃ τὸ θηλυκόν, και από τον θυμόν του ώρμησε κατ' έπάνω του και τὸ εφόνευσε με ραμφίσματα.

Ἦλθεν ο χειμὼν με τὰ ψύχη του. Η ύγρασία και αϊ βροχαί έμουσκευσαν τὸ σιτάρι και τὸ έκαμαν να πάρῃ πάλιν τον πρώτον του όχρον. Το πτηνόν άνεγνωρίσεν, αλλά πρὸν άργά, τὸ λάθος του, και έχυσε δάκρυα άνωφελούς μετανοίας δια τον άδικόν θάνατον τής συντροφου του.

(Bidpai)

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστέ μου, ανασταίνεται με την άνάστασί σου Απ' άκρη 'ς άκρη ἡ πιάσι σου, ο οϋρανός, ἡ γῆ σου.

Ἦτανε, λές, τόσον καιρόν για σένα πεθασμένη, Χλωμή, και με τὰ σύννεφα για σάβανα ντυμένη.

Τώρα τὰ σάβανα πετᾶ στολή γαλάζια βάζει, και τῆ χλωμῆ τὴν ψι της με ρόδινην αλλάζει.

Και αν δεν γροικιέται, εϋθυμα Χριστὸς άνέστη ψάλλει Γραμμένο ξεχωρίζεται στα μαγικά της κάλλη.

Μὰ κ' ἡ χαρά ποϋταν νεκρῆ σε καθενός τὰ στήθη, Για σε, Χριστέ μου, σημερα μαζί σου αναστήθη,

Και μ' ὄλη εκείνη τῆ γλυκειά τῆ χάρι της και πάλι, Στο στόμα άνεβαίνωντας, Χριστὸς άνέστη ψάλλει.

ΑΡΙΑΔΗΗ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Σ. Ι. ΔΡΟΣΟΣ
Βραβευθείς υπό τὸ ψευδώνυμον Ἐθνηκὸς ἔγνων
εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων.
(Ἴδε Διάπλασιν 1900, σελ. 302.)

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια.)
ΕΒΡΗΗΣ

— Ναι, εἶπεν ὁ κ. Βῶρκε· δὲν ἀφί-
νει εὐκαιρίαν ποῦ νὰ μὴ μαλώσῃ με τὴν
Ἑλληνὴν τὴν κακομεταχειρίζεται πολὺ.
— Ἡ Ἑλλήν ἔχει πρῶτον χαρα-
κτῆρα, ἀπεκρίθη ἡ μίς Σμιλί. Νο-
μίζω, ὅτι τὴν προορίζετε νὰ γίνῃ διδα-
σκάλισσα, διὰ τὰς ἑστέρας τὰ μέσα
νὰ κερδίξῃ ἀργότερα τὰ πρὸς τὸ ζῆν.
— Νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν
ἐσκέφθην ἀκόμη διὰ τὸ μέλλον τῆς. Εἶνε
πολὺ μικρὰ ἀκόμη· ἄς εἶνε πρὸς τὸ πα-
ρὸν σύντροφος τῆς Ρόζας καὶ ἀργότερα
βλέπομεν.

— Φοβοῦμαι, ὅτι ἡ ἰδέα νὰ κρατήσετε
τὴν Ἑλληνὴν ὡς σύντροφον τῆς Ρόζας,
δὲν εἶνε καλὴ οὔτε διὰ τὴν μίαν οὔτε
διὰ τὴν ἄλλην. Τὰ παιδιὰ δὲν εἶνε εὐ-
τυχῆ τὰ δύο μαζί καὶ οὔτε εἶνε δυνατόν
πλέον νὰ εἶνε. Τὸ μάθημα κατήντησε
βάσανον. Ἡ Ρόζα κλαίει καὶ ἐξάπτεται
αἰωνίως. Ἐν τούτοις εἶνε εὐφυῆ καὶ ἡ-
μουν πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ αὐτὴν,
πρὶν μεταβληθῆ ἢ διάθεσίς τῆς. Ἡ Ἑλ-
λὴ ὅμως ἔχει χαρίσματα ὀλωσιδίου ἐ-
ξαιρετικά. Ἐάν μου ἐπιτρέπτε νὰ ἐκ-
φράσω τὴν γνώμην μου, κύριε Βῶρκε,
θὰ σας ἔλεγα: Βάλετε τὴν Ἑλληνὴν ἐσω-
τερικὴν εἰς κανὲν Σχολεῖον, τοῦλάχιστον
δι' ἑν ἔτος. Ἄς γίνῃ καὶ αὐτὴ ἡ δοκιμὴ.
Ἄν ἡ Ἑλλήν θὰ γίνῃ διδασκάλισσα, ἔχει

ἀνάγκην ἀγωγῆς τελείας καὶ συστημα-
τικῆς. Ὅπως δὴ ποτε, νομίζω ὅτι τὰ δύο
παιδιὰ δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ ζοῦν μαζί.
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν συμ-
βουλὴν, καὶ θὰ σκεφθῶ, ἀπεκρίθη ὁ κ.
Βῶρκε.
Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ θεὸς ἐσκέ-
πτετο περὶ τοῦ πρακτέου, ἡ Ρόζα καὶ ἡ
Ἑλλήν ἐμάλωσαν πάλιν, κατὰ σύμπτω-
σιν δὲ παρέστη εἰς τὴν φιλονεικίαν τῶν
καὶ ὁ κ. Βῶρκε. Εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν
τραπεζαρίαν, ἀφήσας τὴν θύραν ἀνοικτήν.
Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέψας διὰ νὰ πάρῃ
κάτι, ἤκουσε τὰς φωνὰς τῶν παιδιῶν
ζωηροτέρας τοῦ συνήθους, καὶ ἐστάθη
νακούσῃ.

— Μὴ πλησιάζεις ἐστὶ παράθυρο! ἔ-
λεγεν ἡ Ρόζα. Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ἰδῆς
τὸν θεὸν μου!

— Μὰ, Ρόζα!...

— Αὐτὸ ποῦ σου λέγω! Εἶνε ὁ θεὸς
μου! Δὲν εἰμπορεῖς νὰ τον βλέπῃς ἐσὺ
κάθε μέρα! Τί; δικὸς σου θεὸς εἶνε;

Μετὰ βραγεῖαν σιγὴν, ἡ Ἑλλήν ἀπε-
κρίθη εἰς τόνον πλήρη μουρῆς:

— Εἶνε ὁ κ. Βῶρκε μου!

— Καθόλου! Μόνον κάθε Πέμπτην
καὶ Κυριακὴν σοῦ δίδω τὴν ἀδειαν νὰ
τον βλέπῃς. Εἶνε ὁ θεὸς μου καὶ ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ τον κάμνω ὅ,τι θέλω.

— Δὲν εἶνε ὁ κ. Βῶρκε σ' οὐ!
ἀντεῖπεν ἡ Ἑλλήν.

— Καὶ πῶς τὸ λέγεις αὐτό; ἀνέκρα-
ξεν ἡ Ρόζα, ὡς θυμωμένον πετειναράκι.
Γιὰ μένα εἶνε ὁ λ' α! γιὰ σένα δὲν εἶνε
τ' ἰ π ο τ ε! καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν
ἔχῃς νὰ κάμῃς με αὐτόν!

— Μὰ Ρόζα... γιατί δὲν εἶσαι κα-
λὴ;... Εἶνε, σοῦ λέγω, ὁ κύριος
Βῶρκε μου, ὁ δικὸς μου κ. Βῶρκε.

— Δὲν εἶνε δικὸς σου, εἶνε δικὸς μου,
ὀλόκληρος δικὸς μου!

— Ναι, Ρόζα· ἀλλὰ εἶνε καὶ δικὸς
μου!

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, καὶ σου ἀπα-
γορεύω νὰ το λέγῃς αὐτό. Πίσω! Μὴ
πλησιάζεις ἐστὶ παράθυρο γιατί θὰ σε
κτυπήσω.

— Μπα! ἐγὼ ὅμως θέλω νὰ τον
ἰδῶ. Καὶ θὰ τον ἰδῶ διὰ τῆς βίας· εἶ-
μαι περὶ δυνατὴ ἀπὸ σένα.

— Γιὰ δοκίμασε λοιπόν!

Ἡ συμπλοκὴ τὴν ἴσως ἦτο ἀφευκτος, καὶ
ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλὸν νὰ εἰσελθῃ
κατεσπευσμένως.

— Ἐξέγασα τὰ γάντια μου, εἶπε.
Γιατί μαλώνετε σεῖς;

— Αὐτὴ λέγει ὅτι εἶσθε δικὸς τῆς,
ἀνέκραξεν ἡ Ρόζα με χεῖλην τρέμοντα
ἀπὸ τὸν θυμὸν, δεικνύουσα τὴν Ἑλληνὴν
διὰ τοῦ δακτύλου. Καὶ δὲν εἶνε ἀλήθεια!

— Ἄ, Ρόζα, δὲν εἶπα ἔτσι!

— Ναι, εἶπες πῶς εἶνε ὁ κ. Βῶρκε
σ' οὐ.

— Μὰ, Ρόζα, ἂν μάγαπᾷς, δὲν χαί-

ρῆσαι νὰ μάγαποῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἐπίσης;
ἠρώτησεν ὁ θεὸς Ἄρχης.

— Ὅχι, δὲν χαίρομαι, ἀπεκρίθη ἡ
Ρόζα, χωρὶς νὰ σκεφθῆ. Δὲν θέλω νὰ
σὰς ἀγαπᾷ ἡ Ἑλλήν· δὲν ἔχει τὸ δικαίω-
μα νὰ σας ἀγαπᾷ. Εἶσθε δικὸς μου θεὸς,
κανενὸς ἄλλου!

— Ἐγὼ ὅμως τὸν ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ
Ἑλλήν με φωνὴν πλήρη συγκινήσεως
καὶ με μᾶτια δακρυσμένα.

— Εἰμπορεῖ νὰ με ἀγαπᾷ, Ρόζα.
Ἐγὼ ἀπεναντίας θὰ ἤθελα νὰ ἐβλεπα
τὴν ἀνεψιάν μου θυμωμένην ἐναντίον τῆς
Ἑλλῆς, μόνον ἐάν ἡ Ἑλλήν δὲν με ἀγα-
ποῦσεν.

Ἡ Ρόζα ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Οἱ λόγοι
τοῦ θεοῦ τῆς τὴν κατηύνασαν κάπως,
ἀλλὰ δὲν τὴν ἐπεισαν τελείως.

— Καλλίτερα νὰ μὴ τὴν εὐρίσκαμε
ποτέ ἐστὶν Δ η μ ο σ ι ο Κ η π ο! εἶπεν
ὕστερα.

— Ρόζα!! γιατί εἶσαι ἔτσι κακὴ;
τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές;

Τὰ κλάματα τῆς Ρόζας ἐδιπλασιά-
σθησαν. Ἐν τούτοις ἐφίλησε τὴν Ἑλ-
λήν καὶ τῆς εἶπεν:

— Ὅχι, ἔτσι τὸ εἶπα, Ἑλλήν.

Δὲν ἤξευρεν οὔτε ἐκείνη τί συνέβαινε
μέσα τῆς ἀκριβῶς.

Ἡσθάνετο ὅτι ἦτο πολὺ δυστυχῆς, ἀλλὰ
δὲν ἐγνώριζε καὶ διατί. Ἐξήλενε τὴν
Ἑλληνὴν, καὶ συγχρόνως τὴν ἐλυπεῖτο.
Ἄλλ' ἀγνοοῦσα, ὅτι ἡ ζηλοτυπία εἶνε αἰ-
σθημα κακὸν καὶ ἀδικον, δὲν ἦτο εἰς θέ-
σιν νὰ αἰσθανθῆ μετάνοιαν δι' αὐτό.

Κατόπι τῆς σικνηῆς ταύτης, ὁ θεὸς
Ἄρχης ἐσκέφθη ἀκόμη σοβαρώτερα περὶ
ὅσων τῶ εἶχεν εἶπῃ ἡ μίς Σμιλί. Καὶ τὸ
ἀποτέλεσμα τῶν σκέψεων του ἦτο τὸ ἐ-
ξῆς: Μετὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέν-
νων, ὠδήγησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν Ἑλ-
λήν εἰς ἑν λαμπρὸν Παρθεναγωγεῖον τῆς
Οὐαλλίας, παρὰ τὴν Βανγόρην, καὶ τὴν
κατέταξεν ἐσωτερικὴν. Ἐγνώριζε τὴν
διευθύντριαν, τὴν Κυρίαν Κλάρκε, καὶ
ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλήν θὰ ἐλάμβανεν
ἐκεῖ τελείαν ἐκπαίδευσιν καὶ θὰ εἶχε πε-
ρὶθαλψιν μητρικὴν.

Ὁ κ. Βῶρκε ἔκρινε καλλίτερον νὰ
μὴν εἶπῃ εἰς τὰ παιδιὰ διὰ ποῖον λόγον
τὰ ἐχώριζεν. Ἠρέκστη μόνον νὰ εἶπῃ εἰς
τὴν Ἑλληνὴν ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθῃ πολλὰ
γράμματα, διότι ἀργότερα, ὅταν θὰ ἐμε-
γάλωνε, θὰ ἦτο ἴσως ἠναγκασμένη νὰ
δίδῃ μαθήματα.

Ἡ Ἑλλήν ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ Σχο-
λεῖον, καὶ ἡ Ρόζα ἔμεινεν ἄνευ ἀντιζή-
λου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Πλατείας Φι-
τσουίλλιαμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΑΥΝΕΥΕΙ

Παρήλθον πολλὰ ἔτη ἀφ' ἧς ἡμέρας
ὁ κ. Βῶρκε ὠδήγησε τὴν Ἑλληνὴν εἰς τὸ
Παρθεναγωγεῖον τῆς Κυρίας Κλάρκε,

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΙΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Σ.

Κάμνει πολλὴν ζέστην εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Μὰ τί ζέστην ποῦ
κάμνει! Πολὺ μεγαλύτερη, καὶ ἀπὸ ἐκείνην ποῦ κάμνει ἐδῶ τὸν Ἰούλιον
καὶ τὸν Αὐγουστον.

Ὁ Φασουλάκης δὲν ἔχει κανένα ψάθινο καπέλλο, με πλατὺν γῦρον,
διὰ νὰ τον προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν ἥλιον.

Οὔτε ὁ κύριος Μαίμουδοπούλος ἔχει αὐτὸς ὅμως ἐπῆρεν ἓνα μεγάλο
φύλλο λατάνιας καὶ τὸ ἔκαμεν ὀμβρέλλαν.

παρὰ τὴν Βανγόρην. Τὴν ἐποχὴν ἐκεί-
νην, ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ φροντίσῃ διὰ
πολλὰ πράγματα σχετικὰ πρὸς τὴν κα-
τάταξιν τῆς Ἑλλῆς, καὶ προπάντων νὰ
εὕρῃ ὄνομα διὰ τὸ κοράσιον. Εἰς τὸ σπῆτι
του ἦτο ἀπλῶς ἡ Ἑλλήν ἢ ἡ μίς Ἑλ-
λήν. Ἀλλὰ διὰ τὸ Σχολεῖον, μόνον τὸ
κύριον ὄνομα δὲν ἤρκει. Καὶ μετὰ ὄρι-
μον σκέψιν, ὁ κ. Βῶρκε ἀπεφάσισε νὰ
τὴν ὀνομάσῃ Ἑλλην Στεφάνου, εἰς ἀ-
νάμνησιν τοῦ μέρους, ὅπου τὴν εἶδε πρῶ-
την φορὰν (ὡς ἐνθυμῆσθε τὴν εἶδεν εἰς
τὸν Δημόσιον Κήπον, ὁ ὁποῖος εὐρίσκει-
ται ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Ἁγίου Στε-
φάνου.)

Ἡ Ἑλλήν ἔκαμε κατὰ τὴν συνήθειάν
τῆς καταπληκτικὰς προόδους καὶ δὲν
ἤργησε νὰ ὑπερβῆ τὰς ἄλλας μαθητριάς,
ὅπως ἄλλοτε ὑπερέβη τὴν Ρόζαν. Ἦτο
πρότυπον ἐπιμελείας.

Τάχιστα τὴν ἠγάπησαν αἱ συμμαθή-
τριάς τῆς, καθὼς καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς
καὶ αἱ διδασκάλισσαι. Ἦτο λοιπὸν πολὺ
εὐτυχῆς με τὴν νέαν ζωὴν, ἀλλ' ἀκόμη
εὐτυχέστερα ἐγίνετο κατὰ τὴν περίοδον
τῶν διακοπῶν, ὅταν ἐπέστρεφεν εἰς τὸ
Δουβλίον.

Ἐξηκολούθει νὰ θεωρῆ τὸν κ. Βῶρκε
(τὸν κ. Βῶρκε τῆς, ὅπως τὸν ὀνόμαζε
πάντοτε ἡ εὐγνώμων καρδιά τῆς,) ὡς τὸν
ἀριστον καὶ τὸν ἀγαθώτερον τῶν ἀνθρώ-
πων, ἢ δὲ πρὸς τὴν Ρόζαν ἀγάπη τῆς
δὲν ἦτο ὀλιγωτέρα. Ὑπέκυπτε μετὰ
χαρᾶς εἰς ὅλας τῆς τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς
ιδιοτροπίας, χωρὶς μάλιστα νὰ το ἐννοῆ,
διότι ἠσθάνετο μεγαλητέραν εὐχαριστή-
σιν νὰ ἱκανοποιῆ τὰς ἐπιθυμίας τῆς Ρό-
ζας παρὰ τὰς ἰδικὰς τῆς.

Ἡ Ρόζα, ἡ ὁποία, καθὼς εἶπαμεν καὶ
ἄλλοτε, κατὰ βάθος ἦτο καλὴ, ἠσθάνε-
το ζωηρὰν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλληνὴν.
Ἄλλ' εὐρίσκει τόσον φυσικὸν τὸ νὰ τὴν
ὑπακούῃ, ὥστε οὐδέποτε ἐσυλλογίσθη νὰ
ὑποχωρήσῃ πρὸ αὐτῆς εἰς τὸ παραμι-
κρὸν. Ἐν τούτοις ἠγάπα νὰ τὴν εὐχα-
ριστῆ. ἐξῆτει ἀπὸ τὸν θεὸν Ἄρχην
ὅ,τι ἐπιθυμοῦσεν ἡ Ἑλλήν, καὶ ἐφύλατ-
τε πάντοτε διὰ τὰς διακοπὰς τὰς καλ-
λιτέρας τῆς διασκεδάσεις, διὰ νὰ τὰς
συμμερίζεται καὶ ἡ Ἑλλήν.

Ἡ Ρόζα ἦτο ἐννέα χρόνων, ὅταν μίαν
ἡμέραν ἡ μίς Σμιλί ἀγγήγειλεν εἰς τὸν
κ. Βῶρκε, ὅτι ἡ μικρὰ τῆς μαθήτρια ἐ-
δείκνυε μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν μου-
σικὴν, καὶ ὅτι τὰ μαθήματα, ποῦ ἠμπο-
ροῦσε νὰ τῆς δώσῃ αὐτὴ, δὲν ἦσαν ἀρ-
κετά. Ὁ κ. Βῶρκε ἐχάρη υπερβολικὰ,
διότι ἦτο ἐμπάθης μουσικὸς, καὶ ἐπαίξε
φλάουτον καὶ ἐτραγωδοῦσε. Ἄν ἠμπο-
ροῦσε νὰ προκίσει ὁ ἴδιος τὴν Ρόζαν με
κάποιαν καλλιτεχνικὴν κλίσιν, ἀρεῦκτως
τὴν μουσικὴν θὰ ἐπροτίμα ἀπὸ κάθε
ἄλλο.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΗΣ

Καὶ ὁ Φασουλάκης ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ τὸ φύλλο τῆς
λατάνιας δὲν το φαίνεται στερεὸ· θὰ ἐπροτιμοῦσε μίαν ὀμβρέλλαν ἀπὸ
λίνον.

Ἄν ἦτον εἰς τὰς Ἀθήνας, θὰ ἔτρεχεν εὐθὺς εἰς ἑν Κατάστημα τῆς
ὁδοῦ Ἐρμού ἢ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, καὶ θὰ εὕρισκε κάθε εἶδους ὀμβρέλλαν,
μικρὴν, μεγάλην, ἀσπρὴν, μαύρην, εὐθηνήν, ἀκριβήν.

Δυστυχῶς τὰ μεγάλα Καταστήματα τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ἔχουν Ὑποκα-
ταστήματα εἰς τὸ νησί τοῦ Φασουλάκη. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει οὔτε μαγαζί,
οὔτε μαγαζάκι—οὔτε ὀμβρέλλα!

Πολὺ καλὰ! Ὁ Φασουλάκης θὰ κατασκευάσῃ μίαν ὀμβρέλλαν μονά-
χος του!

Νὰ τον! Τὸν βλέπετε ποῦ τὴν φτειάνει. Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν τα
καταφέρνει ἄσχημα.

Δὲν εἶμαι βεβαία ἂν ἡ ὀμβρέλλα του εἶνε τόσον κομψή, ὅσον αὐτὲς

πού κατασκευάζουν εις τὰς Ἀθήνας. Ὁ καίμενος ὁ Φασουλᾶκης εἶνε ἡ πρώτη φορά πού ἐπιχειρεῖ τέτοιο πρᾶγμα. Ἀδιάφορον ὄμως, καλὴ κακὴ, ἡ ὀμβρέλλα πού φτεיאίνει τοῦ ἀρέσει καὶ εἶνε κατενθουσιασμένος μετὸ ἔργον του.

Καὶ τώρα πού ἐγίνεν ἱκανὸς εἰς τὸ ράψιμο, θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ράψῃ μόνος του καὶ μιὰ ζεστὴ φορεσιά. Γιατὶ μεθαύριο θὰ ἔλθῃ χειμῶνας, καὶ θὰ κρούνη πολὺ μετὸ λινό του πανταλόνι καὶ μετὴ τὴ λινὴ του βλούζα.

Ἄν ἦσθε καὶ σεῖς ἓν ἔρημο νησί, σάν τὸ Φασουλᾶκη, θὰ ἠξεύρατε νὰ κάμετε μόνος σας ὀμβρέλλα καὶ φορέματα ;

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΡΙΟΣ, μαθητής. — ΕΛΕΝΗ, ἀδελφή του. — ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ, συμμαθητής του. — ΖΗΝΙΑ, ΔΕ, καθηγήτρια, οἰκογενειακὸς τῶν φίλων. Η ΣΚΗΝΗ παριστᾷ δωμάτιον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μαρίου. Θύρα εἰς τὸ βάθος. Δεξιὰ ἄλλη θύρα, δάλινη, ὁδηγεῖ πρὸς τὸν κήπον.

ΣΚΗΝΗ Α'

ΜΑΡΙΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ (φαιδρῶς). — Ἀύριον θὰ γίνῃ ἡ ἀπονομὴ τῶν βραβείων εἰς τὸ Λύκειον!... Πῶς χαίρω!... Ἄ, εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ βραβευθῆς.

ΜΑΡΙΟΣ (ζωηρῶς). — Ὁχι! Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ γίνῃ αὐτὸ.

ΕΛΕΝΗ. — Τί εἶπες; Ἐλπίζεις;...

ΜΑΡΙΟΣ (ἐν ἀμνηστία). — Ναί! δηλαδὴ ὄχι... ἤθελα νὰ εἰπῶ...

ΕΛΕΝΗ. — Ἐκατάλαβα! ἔσφαλεν ἡ γλῶσσά σου. Εἰδεμὴ, θὰ ἦσουν πολὺ ἀστεῖος μαθητὴς, ἂν ἦ λ πι ζ ε ς νὰ μὴν πάρῃς βραβεῖον!

ΜΑΡΙΟΣ. — Τέλος πάντων, δὲν θὰ πάρω.

ΕΛΕΝΗ. — Πολλὰ, ἴσως ὄχι. Ἐνα ὄμως, τὸ βραβεῖον τῆς Ἱστορίας...

ΜΑΡΙΟΣ (διακόπτων, ἔντρομος). — Ἄ, ὄχι, ὄχι! προπάντων τὸ βραβεῖον τῆς Ἱστορίας.

ΕΛΕΝΗ (ἐκπληκτικῶς). — Μὰ δὲν το εἶχες σχεδὸν βέβαιον πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ;

ΜΑΡΙΟΣ. — Πρὸ τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἰμπορεῖ. Ἄλλὰ μετὰ τὸν Διαγωνισμόν...

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ τί; τὸσφ ἄσχημα ἔγραψες λοιπόν;

ΜΑΡΙΟΣ (ἀποτόμως). — Ἀπεναντίας, ἔγραψα λαμπρὰ.

ΕΛΕΝΗ (γελῶσα). — Καὶ γι' αὐτὸ λοιπόν δὲν θὰ βραβευθῆς; Σὲ καλὸ σου!.. (Σοβαρά.) Μὰ τί ἔχεις, Μάριε; Δὲν σε βλέπω καλὰ αὐτὲς τὲς ἡμέρες. Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ἐτελειώσαν αἱ ἐξετάσεις, σ' εὐρίσκω πολὺ παράξενον...

ΜΑΡΙΟΣ. — Δὲν χαίρεσαι τοὺλάχιστον πού ἀρχίζουν τώρα αἱ διακοπᾶι;

ΜΑΡΙΟΣ. — Μπᾶ! καὶ γιατί νὰ μὴ χαίρωμαι; Πῶς σοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν χαίρωμαι;

ΕΛΕΝΗ. — Μὰ ξεύρω ἐγώ... τὸ ὄφρος σου εἶνε τὸσφ ἀλλοιώτικον... τὸσφ...

ΜΑΡΙΟΣ (δυσηρεστημένος). — Καὶ τί σου κάνει τὸ ὄφρος μου;

τε; ... καὶ αὐτὴ ἡ γροθὶ εἰς τὸ μάτι; .. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Εἶνε δική του, ἀλλὰ ἔννοια σας καὶ τοῦ τῆν ἐπλήρωσα. Ἀλήθεια εἶνε μεγαλῆτερός μου, ἀλλὰ ἔταν ὑπερασπίζομαι τοὺς φίλους μου, γίνομαι δυνατώτερος καὶ ἀπὸ λέοντα! Τοῦ ἔδωσα παρὰ μίαν τεσσαράκοντα! Νὰ ἰδῆτε πῶς τοῦκανα τὰ μούτρα, θὰ ξεκαρδισθῆτε ἀπὸ τὰ γέλια. Καὶ σας βεβαιῶ, ὅτι ἂν ἐξακολουθῆσῃ νὰ διαδίδῃ τὰς συκοφαντίας του, θὰ τον τελειώσω!

ΜΑΡΙΟΣ. — Μὰ τὸ μάτι σου, καίμενε; ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Δὲν βαρύνει! δὲν εἶνε τίποτε! πὲς πῶς ἐπέρασε!

ΜΑΡΙΟΣ. — Εὖγε, Εὐάγγελε, λαμπρὸ μου φίλε!

ΕΛΕΝΗ. — Ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ κ. Παγγόπουλος ἀπατᾷ τοὺς καθηγητὰς του.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Τώρα παῖδά δὲν τους ἀπατᾷ. Τὸ σύστημα ἀνεκαλύφθη καὶ δὲν ἔχει περάσιν πλέον. Μία μέρα, ἕνας καθηγητὴς βροῖσκε ἔστην αὐτῆ τοῦ Σχολείου ἕνα μανδηλί... τὸ σηκῶνε... τὸ κυττάζει... καὶ τί νὰ ἰδῆ ἐπάνω; Ὁλοὺς τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἑλλάδος, μετὰς πηγὰς τῶν, μετὰς ἐκβολὰς τῶν, ὄλα λεπτομερέςτατα. Φαίνεται ὅτι οἱ ποταμοὺ δὲν κατατρέχουν αἰώνως... Δυστυχῶς τὸ μανδηλί εἶχε μάρκα, καὶ ὁ φίλος μας Παγγόπουλος ἠναγκάσθη νὰ ἐμολογήσῃ...

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ἐτιμωρήθη;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Ὄ, ἐννοεῖται, ὅπως τοῦ ἤξιζε. Καὶ ἀπὸ τότε ἐπεδλέπετο μετὰ μὴν ἀποστήσειν οἱ ἀντιπαιδῆται τῶν ψευδῶν μῶν. Χαίρω πολὺ, πού σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἐφετεῖνά μας διηγήματα.

ΕΛΕΝΗ. — Πάντα εἶνε καλὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἀπάτη ἄλλ' ἀκόμη χειρότερον ὅταν γίνεται εἰς τὰς ἐξετάσεις.

(Ἐπειτα συνέχεια.) Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄλλη ἐρώτησις, τὸ ἴδιον παῖνιδι, καὶ ἀνιῶς τὸ ἴδιον παῖνιδι, καὶ τὰ λ ι α ν κ α λ ὼ ς καὶ τὰ ἄ ρ ι σ τ α νὰ πέφτουν σὰ βροχὴ ἐπάνω ἔστον ἀμελέτητο σινάχωμένο. Τί ἀστεῖο! Μὰ δὲν γελᾷς ἐσύ, Μάριε;

ΜΑΡΙΟΣ. — Ναί, νκί... γελῶ. (Γελᾷ βεδισαμένως.)

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ οἱ ἄλλοι μαθητᾶι τὰ ἐδλεπαν αὐτὰ καὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Ἄ, τί λέτε, κυρία Ἐλένη! Ἐτοῖ λοιπόν προδίδουν ἕνα συμμαθητὴν; Μόνος ὁ Φιλιππίδης θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ το κάμῃ, ἀλλὰ τὸν ἤξευρεν ὁ Παγγόπουλος καὶ ἐφυλάγετο ἀπὸ αὐτόν.

ΕΛΕΝΗ. — Ἐν τούτοις αὐτὸς ὁ κ. Παγγόπουλος ἀπατᾷ τοὺς καθηγητὰς του.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Τώρα παῖδά δὲν τους ἀπατᾷ. Τὸ σύστημα ἀνεκαλύφθη καὶ δὲν ἔχει περάσιν πλέον. Μία μέρα, ἕνας καθηγητὴς βροῖσκε ἔστην αὐτῆ τοῦ Σχολείου ἕνα μανδηλί... τὸ σηκῶνε... τὸ κυττάζει... καὶ τί νὰ ἰδῆ ἐπάνω; Ὁλοὺς τοὺς ποταμοὺς τῆς Ἑλλάδος, μετὰς πηγὰς τῶν, μετὰς ἐκβολὰς τῶν, ὄλα λεπτομερέςτατα. Φαίνεται ὅτι οἱ ποταμοὺ δὲν κατατρέχουν αἰώνως... Δυστυχῶς τὸ μανδηλί εἶχε μάρκα, καὶ ὁ φίλος μας Παγγόπουλος ἠναγκάσθη νὰ ἐμολογήσῃ...

ΕΛΕΝΗ. — Καὶ ἐτιμωρήθη;

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ. — Ὄ, ἐννοεῖται, ὅπως τοῦ ἤξιζε. Καὶ ἀπὸ τότε ἐπεδλέπετο μετὰ μὴν ἀποστήσειν οἱ ἀντιπαιδῆται τῶν ψευδῶν μῶν. Χαίρω πολὺ, πού σου ἀρέσουν τὸσον τὰ ἐφετεῖνά μας διηγήματα.

ΕΛΕΝΗ. — Πάντα εἶνε καλὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἀπάτη ἄλλ' ἀκόμη χειρότερον ὅταν γίνεται εἰς τὰς ἐξετάσεις.

(Ἐπειτα συνέχεια.) Γρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἐλένη ἐπιστρέφει ἐκ τοῦ Σχολείου κλαίουσα.

— Γιατὶ κλαῖς, Ἐλενίτσα μου; τὴν ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Τοτός.

— Γιατὶ ἡ Δασκάλισσα μᾶς εἶπε, πῶς ἡ ἀδύνατες δὲν θὰ προβιασθῶν.

— Μπᾶ! καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς; Δὲν φορεῖς ἔτι ἐξετάσεις πολλὰ ρούχα, νὰ φανῆς παχυσά;

Ἡ μικρὰ Ἀγλαία σχίζει τὸ ἥμισυ ἐνὸς φύλου τοῦ Ἡμεροδείκτου.

— Ἐκπληκτὸς ἡ ὑπερέτρια, τὴν ἐρωτᾷ διὰ τὸ ἔσχισεν ἔτσι.

— Νά, τὸσφ πρᾶγμα δὲν καταλαβαίνεις; Γιατὶ αὐτὸ πέρασε ἡ μισὴ μέρα.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

Ἐστὴν ἐπὶ τῆς Σαμῆς Κόρης.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Χριστὸς Ἄνεστη, παῖδά μου! Εἰς ὄλους ἀπὸ ἕνα φιλ, μετὴ τὴν μηρικὴν εὐχὴν νὰ σας φωτίξῃ πάντοτε πρὸς τὸ καλὸν ἡ χάρις τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ σας κρατῇ εἰς τὸν καλὸν δρόμον, διὰ νὰ προοδεύετε καὶ νὰ ἀναδειχθῆτε μίαν ἡμέραν ἀνθρωποὶ χορηγοὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὴν κοινωνίαν, εἰς τὴν Πατρίδα. Γένοιτο!

Ἄρθρον τῆς Ἐρημῆς [Ε]. κ' ἐγὼ μὲν μετὰ γάλην χαρᾶς, ὅπως πάντοτε, ἀνέγνωσα τὴν ὀραϊαν ἐπιστολήν σου. Ὑποθέτω, ὅτι εἰς τὴν ὀραϊαν νῆσον πού μένεις, ἡ ἄνοιξις θὰ σοῦ γίνεταί αἰσθητοτέρα παρὰ εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας πῶσον ποθεῖς. Μίαν ἐκ τῶν πληροφόρων σου δὲν ἠμολογεῖς, διότι νομίζω ὅτι ὁ ἄετις εἰμπορεῖ εἰς μίαν Ἀσκητὴν νὰ ἐμολογήσῃ ἑλληνικὸς ποταμός. ὡς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Χερσόνησον, καὶ, ἀλλὰ μόνον εἰς μίαν Ἀσκητὴν... δυστυχῶς!

Θάλασσα τῆς Ἀπόδος, ἔτσι, νὰ μὴ γράφῃς ὅσον εἰμπορεῖς συχνότερα, καὶ νὰ ἰδῆς τί συχνὰ πού θάπαντα καὶ τὸ ψευδῶν μῶν σου εἰς τὴν Ἀλληγορίαν. Ἡ πρότασις σου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Ἄγγελε τῆς Εὐτυχίας, ἄ, ὄχι μετὰ μολύβι! Σὲ παρακαλῶ νὰ λυπηθῇ τὰ μάτια μου καὶ νὰ μὴ μου ξαναγράψῃς μετὰ μολύβι.

Μόνον ὡς πρῶταπριετὴτον φέμμα εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εἰπῇ ὅτι θὰ πάσῃ τὸ περιόδιον. Ὁδὸν ὑπάρχον. Ἐλληνόπαιδες ἀγαπῶντες αὐτὴν, ἀκλαίοντες πικρῶς καὶ μετὴ τὴν ἰδέαν ἀκόμη ὅτι θὰ τὴν στερηθῶν, — ἡ «Διάπλσις» θὰ ὑπάρχῃ!

Ἡ ἐπιστολή σου χαριτωμένη, Γαρδένια τῆς Μαργησίας, [ΕΕ]. Ὡστε λοιπόν καὶ σὺ ἀπέκτηρες κάτσορ καὶ ἀνεψιὸν ἔγινες δηλαδὴ τελεῖα δεσποινίς καὶ σεβαστὴ θεῖα. Σὲ συγχαίρω, ἀλλὰ ἔχω μεγάλον παράπονον πού δὲν ἤλθες ἀκόμη νὰ σε ἰδῶ, ἂν καὶ εὐρίσκω πρὸ τῶσον καιροῦ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἐλπίζω, Προσκυμᾶτα Σμύρνης, ὅτι οἱ ἐν Σμύρνη συνδρομηταὶ μῦν, κάλλως γνωρίζοντες θεοὶ ὁ Ἐβραῖος δὲν κλέπτουν παῖδά, καὶ ὅτι αὐτὰ πού λέγον εἶνε προλήψεις καὶ συκοφαντίαι, δὲν ἔλαθον μέρος εἰς τὰς ἐναντίων τῶν Ἐβραίων ἐκδηλώσεις. Ἄλλως ἢ τὸ μετένοον καὶ θανεῖν ὀρίζαν ὅτι ἔκαμαν ἀδικίαν, διότι τὸ ἐξαφανισθὲν παῖδιον ἠμολόγησεν ὅτι ἔφυγε δι' ἄλλαν λόγον καὶ ὅτι δὲν τὸ εἶχαν πάρῃ Ἐβραῖοι.

Ἄρθρον τοῦ Μάϊου, διὰ τὸ ἐξήγημα τῶν δελεῶν σου ἀπαντᾷ τὰ ἐξῆς. Οἱ ἀν-αλλασσόντες τοιαῦτα, ἐπιθυμοῦν νὰ λυπηθῶν ἐγγύρεια, δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα στέλλονται ἀπ' εὐθείας διὰ τοῦ Ταχυδρομείου, χωρὶς νὰ κλεισθῶν εἰς ἰδιαιτέρον φάκελλον, διότι ὅταν ἔχουν ἐπιγραφήν καὶ σφραγίδα, ἔχουν μεγαλῆτερον ἄξια. Ἐνὰ λοιπόν δὲν εἰμπορεῖς νὰ στέλλῃς, διότι δὲν τὰ δεχεται τὸ Ταχυδρομεῖον.

Φίλε μου Π. Σ. σὺ ἐνεκρίθη ἡδὴ τὸ ψευδῶν μῶν Νέμερος, διότι ἐκεῖνος πού τὸ εἶχεν ἄλλτε ἀπεχώρησε. [ΕΕ] διὰ τὰς λαμπράς σου παρὰ τῆς ῥήσεις περὶ τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, καὶ ὅτι καταστήσῃς προσεκτικὸν τὸν Ἀναγλιν (— διότι αὐτὸς ἐπρότιξεν διὰ τὰς Ἀσκήσεις, —) νὰ ἀπορρίπτῃ θὰς ἐπιδέχοντάς καὶ ἄλλας λύσεις. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι αὐτὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνεταί πάντοτε, διότι Ἀσκήσεις ἐπιδέχονται μόνον μίαν λύσιν εἶνε σπάνια, προπάντων τὰ Σχηματα Μαγικὰς Εἰκόνας δὲν δημοσιεύω, εἰμὴ σχεδιασμένας ἀπὸ ζωγράφους.

Βάδεν Βάουελ, πρὸς ποῖον ἀπευθύνεται τὸ γραμματάκι σου; Δὲν ἀναφέρεις τίποτε καὶ οὐτε μὴ στέλλεις τὸ ἀπαιτούμενον 30λεπτον γραμματόσημον διὰ νὰ τὸ στείλω Δουτῶν, στείλε μου καὶ εἰπέ μου ποῖος εἶνε ὁ ἀγνωστός φίλος σου.

Ἄσπασμοι, πληροφοροῖαι: ἡ Ἀθῶν τῆς Ἐρημῆς πληροφοροῖαι τὸ Λευκὸν Κρίνον, ὅτι εὐχαριστῶς θὰ τῷ εἰπῇ τὸν ὄνομα τῆς ἀδελφῆς σου νάνταλλᾶτον Μ. Μυστικᾶ, καὶ ἀνομνεῖς ἐπιδόξον του — ὁ Ἐθνεπλοῦς Ἰγνος ἐρωτᾷ Προθαγόραν τὸν Σάμιον τί γίνεταί, διότι ἔχει καιρὸν νὰ λάβῃ ἐπιστολήν του — ἡ Περθεσσα Κάρδια ἀσπάζεται τὴν Ἀγροβιολέτταν καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Πληροφωροῦς Σελήνης — ἡ Παριστρία συγχαίρει τὸν Ἡρακλεῖα Ἀναστασιᾶδην διὰ τὸ ὠραῖον βιοβόσκον πού ἐπαίξεν εἰ

ται τῆν Ἐρυθρὰν Καμέλιαν καὶ Χρυσὴν Ἀνθοδόμην... ἡ Ἀντιγόνη Δαμάσκου ζητεῖ Ἀλληλογραφίαν...

Ἐγχεῖν ὄσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρῆς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου...

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ καταλλάξουν: ὁ Ἀγγελος τῆς Εὐτυχίας μετὰ τὸν Συριανὸν Ὀρίοντα... ἡ Ἀδρα τῆς Κερύρας...

τος δὲν εἰμπορεῖ νὰ στείλῃς τετράδιον, παρὰ μόνον ὅταν σοῦ προτείνω... Ἐθιχὸν ἴσον ἰσὺ εὐχαριστῶ...

Ἐρυθρὸν Νέφος (ἔχει καλῶς) Κωνσταντῖνον Ρεπετοῦν (πολὺ καθαρὸν τὸ γράψιμόν σου... Ἐρυθρὸν Νέφος... Κωνσταντῖνον Ρεπετοῦν...)

Εἰς ὅσα ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαρτίου θάπαντησώ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Ἐξ ὅσων δεκταὶ μέχρι τῆς 8 Μαΐου.
Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὴν νὰ γράφωσι...

129. Μεταγραμματισμός.
Ἀρχαίαι λόγχοι τὴν λάβην, φίλε μου, βραῦν μόλις. Καὶ ἄλλην θέτων, ἀπορῶ πῶς ἀνεφάνη πόλις.

150. Τονόγραφος.
Πτηνὸν θαλάσσης θὰ χαθῆ Ἡ λήγουσα ἂν τονισθῆ, Καὶ νὰ προσδῆθῃ θὰ ἰδῆς.

151. Τετραγράμμοι μετὰ σταυροῦ.
Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὄσως ὧστε νὰ ναναγινώσκεται: ἄνω ἔλτωμα, κάτω τεμάχιον ζυλου δεξιὰ τόπος δενδρόφυτος, ἀριστερὰ μέρος τοῦ πλοίου.

152. Σύνθεσις Σταυροῦ.
Διὰ τῶν κατωτέρω συλλαβῶν νὰ σχηματισθῶν τέσσαρες λέξεις, ἀποτελοῦσαι σταυρὸν. ΜΟΣ-ΕΙ-ΓΙ-ΜΕ-ΚΟΝ-ΛΕ ΑΟ-ΚΟΝ-ΕΙ-ΚΙ-ΑΟ-ΚΟΣ

153. Μαγικὴ Εἰκόνη.
Ὁ Νίκος, ἡ Σαπφώ, ἡ Ἑλλη καὶ ὁ Φωκίων, ἐξήλθον μίαν ἡμέραν εἰς περίπατον. Ἀθήνης, ἐν ᾧ ἔπαιξαν, ἐπιφανέται ζῶν τι.

154. Παίζων.
[1 2 3 4 5 6 7 8 9 + + + + - - - - x] = 4.
Νὰ τεθῶσι τὰ σημεῖα μετὰ τῶν ἀριθμῶν (οἱ ὅποιοι δὲν θὰ μετακινήθωσι), ὥστε ἀρῶ ἐκτελεσθῶν αἱ οὗτω σημεῖωθόμεναι πράξεις, νὰ προκύψῃ τὸ ἀριθμὸς 4.

155. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖον γνωμικόν:

156. Ἑλλητισυμφωνόν.
α ι ο α ι α ι α ι
Ἐπιπέδον τῆς Πικραμένης Καρθούλης

157. Γρίφος.
Ἰα τι τι τι
Ἰα Ἰα τι τι τι
Ἰα σκέψη Ἰα α τίχ! τι τι τι
Ἰα Ἰα τι τι τι
Ἰα

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 7.
57 Μυστὰ (μία, λά.) - 58. Ψυχὴ (ψι, χι) - 59. Ὅβις - Ὅβις.

60. Ρ Ο Η Μ Ο Ι Ρ Α Η Ρ Α Α Μ Ο Η Μ Ο Σ Ρ Η Ν Ο Σ Β Ο Λ Ο Σ Κ Ο Ν Ω Ν Σ Τ Ο Μ Α

62-66. Τῆ ἀνταλλαγὴ διὰ τῆς συλλαβῆς το, σχηματίζοντα: σῆτος, τόμος, στόμα, στόλος, ἄρτος. - 67-68. 1. Ἄρτος, αἶνος, οἶνος, ἔνος, τόνος, Τῆνος, Ρῆνος 2. Κίμων, κίαν, ἔνον, ἴος, ἴσος, ἴσος, ἴνος, οἶνος, αἶνος, Ἄρτος, ἄρτος. - 69. Ὁ πόθος τῶν ὀδόντων εἶνε ὄδους. - 70. Φίλος πιστός, σκέπη κραταῖά.

71. Ἡ ἔτις δευτέρα φύσις.
Ἄρθρον εἶνε τὸ πρῶτό μου, καίεσι πολὺ τὸ δευτέρόν μου. Ἀντωνυμία τὸ τρίτον μου, καὶ μέρος γῆς τὸ σύνολόν μου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΓΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.- Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
ἘΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β' - Τόμ. 8ος
Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλίου 1901
Ἔτος 23ον. - Ἀριθ. 14

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ' ΒΩΡΚΕ

Τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ πιάνον καὶ κατεπλάγη μετὰ τὴν ἐλαφρότητα καὶ μετὰ τὴν εὐκινησίαν τῶν δακτύλων τῆς, ὡς καὶ μετὰ τὸ αἰσθητικὸν τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει τὸ ἀμειψτον παίξιμόν τῆς. Ἀμέσως προσεκάλεσε τὸν καλλίτερον μουσικοδιδάσκαλον τοῦ Δουβλίνου, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παρήλθε βραδυά, χωρὶς νὰ παίξουν ὀλίγην μουσικὴν μαζὶ θεοῦ καὶ ἀνεψιάς.

Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς τὸ κακὸν αἰσθητικὸν διετηρεῖτο ἀκόμη, εἰσομιον νάναφκνῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, διότι οὐδέποτε τὸ ἐπολέμησεν, οὐδέποτε τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἐλάττωμα. Κατὰ τὰς διακοπὰς, ὡς εἶπομεν, ἡ Ἑλλη ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ρόζας, καὶ ἡ χαρὰ τῶν δύο κορασιῶν ἦτο τότε μεγάλη. Ὁ κ. Βώρκε τὸς ἐπήγαγεν εἰς κανὲν παραθαλάσσιον ἢ εἰς καμμίαν ἐξοχὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξοῦσαν ὀλίγους μῆνας τελείας εὐτυχίας.

Ἡ Ἑλλη εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν. Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο, ἐξαιρετικῶς ὦρατον καὶ θερμὸν, ὁ κ. Βώρκε μετὰ τὰ δύο κοράσια ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον ἀνά τὴν βόρειον Ἰρλανδίαν. Ἐσταμάτησαν κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ Δέρου, ἐπεσεκέθησαν τὴν ἀρχαίαν Μητρόπολιν, πλήρη μεγάλων ἀναμνήσεων, καὶ κατόπιν ἐπεριπάτησαν εἰς τὰ ὄχυράματα, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὁποίων ἡ ἀποψὶς τῆς περιοχῆς εἶνε θαυμασία. Ἄν ἤμουν γεννημένη εἰς τὸ Δέρου, εἶπεν αἰφνης ἡ Ἑλλη, θὰ ἠμποροῦσα νὰ ἐπιτύχω ὑποτροφίαν διὰ τὸ Τζέρτων.

Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Τζέρτων; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα. Εἶνε Ἀνώτερον Παρθενωγαγεῖον, πλησίον τῆς Καναβριγίας. Γίνεται Διαγωνισμός διὰ τὴν ὑποτροφίαν, καὶ ἅμα ἑμὲθι κανεῖς εἰς τὸ Τζέρτων, ἐξέρχεται μετὰ δίπλωμα σπουδαίου. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἂν ἔμβαινα εἰς τὸ Τζέρτων, τὸ μέλλον μου θὰ ἦτο ἐξησφαλίσμενον. Γίνονται δύο διαγωνισμοὶ ὑποτροφίας: ἓνας διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Δέρου, καὶ ἄλλος διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Κόρλαιν. Πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἀπὸ τὸ Δέρου ἢ ἀπὸ τὸ Κόρλαιν! Δὲν ἤξεύρω ὅμως ἂν θὰ σε ἄρῃνα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν, εἶπε μεδιῶν ὁ κ. Βώρκε. Εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ χωρὶς τὸ Τζέρτων; ὅλα τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενην ἰσχυράν ὑγείαν διὰ νὰ γένθωσι εἰς τοὺς κόπους τοὺς ὁποῖους ἀπαιτεῖ ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὸσον αὐστηρὰς ἐξετάσεις. Ὡ, ἀνεκράξεν ἡ Ἑλλη μετὰ σπινθηροβόλοντας ὀφθαλμούς, καμμία δυσκολία δὲν ὑπερνικᾶται χωρὶς